vid beröring med insektkroppen, blifva lämpligast, alldenstund dylika insekter ej kunna dödas medelst å bladytan befintliga gifter, emedan de medelst ett sugrör upphämta sin föda från bladens inre delar.

Stockholm i december 1897.

Sven Lampa.

Tryckfel. A sid. 13, noten, står: *Manilia*, läs *Monilia*.

Statsanslag till Entomologiska Föreningen för 1897. Kongl. Maj:t har i nåder »funnit godt bevilja Entomologiska Föreningen i Stockholm för utgifvande under år 1897 af en särskild afdelning af dess tidskrift, innehållande populära uppsatser om Sveriges skadeinsekter, ett statsbidrag af ett tusen kronor under villkor, dels att nämnda afdelning af tidskriften innehåller minst fyra ark jämte plansch, dels att tre hundra exemplar däraf kostnadsfritt öfverlämnas till Kongl. Civildepartementet för att enligt chefens för nämnda departement bestämmande utdelas till hushållningssällskapen i riket, skogsskolorna, landtbruksläroverken med flera, dels och att ifrågavarande afdelning af tidskriften hålles tillgänglig i bokhandeln till ett pris, ej öfverstigande en krona 50 öre för hvarje exemplar.» — — — Den omnämnda afdelningen af tidskriften, som under namn af »Uppsatser i praktisk entomologi» utgifvits årligen sedan 1891, kommer alltså att utgå äfven nästa år. De flesta föregående årgångarna hafva utgjorts af 6 tryckark samt en färglagd tafla och äro fortfarande tillgängliga hos Entomologiska Föreningen, till ett pris af en krona 25 öre hvardera.

Insekter som människoföda. Att en eller annan insektart vid vissa tillfällen blifvit använd till föda äfven för människor är visserligen ingen nyhet, då man läst, att ållonborrar brukats till soppor i Italien, samt att JOHANNES DÖPAREN under sin vistelse i öknen hufvudsakligen lefde af gräshoppor. Man har äfven erfarit, att vilda folkslag vid vissa tillfällen nära sig med insekter, men mindre kändt torde kanske vara följande, som är hämtadt ur »Entom. News and Proceedings of the Entom. Section, Acad. of Nat. Sciences of Philadelphia, Vol. VI, N:o 1, 1895».

Den hos oss under gamla golf, i källare etc. lefvande stora skalbagge, som vidskepelsen, sannolikt i följd af dess svarta färg, kallat »dödsbudet» och härför af LINNÉ erhöll det latinska namnet *Blaps Mortisaga*, har en släkting i Egypten (*B. Sulcata*), som där är mycket allmän och af fruntimmerna tillagas och ätes, emedan man tror, att denna föda bidrager till att gifva kroppen en önskvärd grad af fyllighet. Skalbaggarna rostas, krossas och läggas i skirt smör, hvarefter tillsättes honung, sesamolja och aromatiska kryddor, hvilket allt sammanröres för att sedan förtäras.

FABRICIUS omtalar äfven, att de turkiska kvinnorna äta nämnda insekt, kokad i smör, för att framkalla fetma. Enligt hans utsago brukas den i Levanten och Egypten äfven såsom medel mot plågor och sjukdomar i öronen samt bett af skorpioner. CARSTEN NEIBUHR omnämner likaledes detta egendomliga bruk hos de turkiska kvinnorna och tillägger, att insekten användes för samma ändamål i Arabien, i det man förtär tre i smör uppfrästa sådana morgon och afton.

Gräsflyet (*Charæas Graminis* LIN.) **i Skottland.** I »The Entomologist», 1894, s. 278, anföras följande iakttagelser af ROBERT SERVICE. Fårherdarna i sydligaste Högländerna hafva under generationer varit bekanta med gräsmasken och anse densamma såsom en förstörande pest. Härjningarna hafva merändels förekommit å mer inskränkta platser, men åren 1830—36 voro anmärkningsvärda i det afseende, att skadedjuren då uppträdde i de flesta trakter i de lägre delarna af Högländerna. En gammal man kunde förtälja hur diken och vattensamlingar voro uppfyllda af larver, och så inträffade äfven 1894, enligt Mr S., efter en orkan med åskregn vid Polgovan farm. Ett lager larver af 6—11 tums mäktighet var ingalunda ovanligt, men man fann äfven sådana af 24 tums tjocklek. Råkor och dess ungar voro larvernas största fiender och därnäst kommo skrattmåsar (*Larus Ridibundus*), vanliga måsar (*L. Canus*), Ljungpipare (*Charadrius Apricarius*), Vipor (*Vanellus Cristatus*) och Storspofvar (*Numenius Arquata*) m. fl.

Sven Lampa.